

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΚΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 8ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια βλέπε ἀριθ. 7.)

— Μπᾶ διάβολε! φωνάζει μπένοντας ὁ φίλος μου, ἐκείθ ὅθ' ἂν ἀποφάσις νὰ γένης καλόγερος!

— Γιατί Νικολή μου; τὸν ἐρώτητα χαμογελώντας, καὶ τρί-
θοντες τὰ μάτια μου.

— Γιατί; καὶ βρωτᾶς τὸ γιατί, σήμερα τέτοια μέρα ποῦ ὁ κόσ-
μος χαίρεται, ποῦ τ' ἀππροκόκκινα γυρίζουνε σὰ ροδέλες, τὰ
κεφάλια τῶν ἀνθρώπωνε σὰν ἀππροκόκκινα, τέτοια μέρα ἂν
ἄσαι κλεισμένος μοναχός σου εἶναι ζουφλαμάδα νὰ μὴ μπῶ ἄλλο,
ἀνάμεσα σ' ἄλλα μου ὑποσχέθηκες νὰν τὴ περάσουμε μαζή!

— Ἐχεις δίκιο μὰ δὲν εἶναι παρά δέκα ὥραις,

— Καὶ τζῆ ἐπίσκεψες;

— Ἐξέεις ποῦ δὲν κάνω ποτέ μου.

— Ἐλα μωρ' ἀδελφὲ στὸ νοῦ σου, δὲ θυμασαι τ' εἶπαρε ὅ-
μου ὑποσχέθηκες νὰ πάμε στὸν σιδηρὸν βιένεγο;

— Καλὰ λές, ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψι τὴν κάνω μ' εὐχαριστίαι
ἀδὲν εἶν' ἄλλο γιὰ νὰ γελάω οὐλον τὸ χρόνο. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ένα λόγο, στο λέω από ταύώρα, άλλη επίσκεψη δὲ κάνω, στοῦ σιδῆρ Μένεγου ἀμὰ σπῆτί σου.

— Ὅπως θέλεις.

Ἐσυγυρίστικα λοιπὸν ἔπως ἔμποροῦσα καλλιτέτρα, γιὰ νὰ μὴ ντροπιάσω τὸ φίλο μου π' οὕτανε στολισμένος σὰ λείψανο, καὶ ἐκινήσαμε νὰ πάμε στοῦ σιδῆρ Μένεγου.

Ὁ σιδῆρ Μένεγος εἶναι ἓνας ἀπὸ κιοῦς τῶ ἀνθρώπους τοῦ σοῦ φαίνονται γεννημένοι γιὰ τῶ γιορτᾶδες, καὶ γιὰ τῶ ἐθυμοταξί-αι· ἡ μοναχὴ του εὐχαρίστησι ἦναι νὰ πληρῶνη καλὰ γιὰ νὰν τοῦ λένε τὰ Χριστόγεννα, τὸν αἰ Βασίλη καὶ τὰ Φῶτα μὲ τὸ βι-ολι, — νὰ κἀνη τσοῦ μπωναμᾶδες του, νὰ κόβη τὴν κουλοῦρα μὲ τὰ παιδιὰ του, νὰ φερίρη τὸ κόκκινο αὐγὸ μὲ τὴν γυναικοῦλά του, νὰ πανηγυρίζει οὐλα τὰ ὀνόματα τοῦ παιδιῶνε του, τ' ὄνομα τῶ γυναικός του, τὸ δικό του, καὶ καμμιανῆς πιστῆς δοῦλας, μὲ τηγανίτσας καὶ τηγανψώματα, νὰ κἀνη βύζιτες σ' ὄσους ἐγ-νῶριζε καὶ ὄσου; δὲν ἐγνώριζε, νὰ πηγαίνη σφάμελα στὰ κού-λουμα, καὶ νὰ χαιρετᾶ μ' ἓνα χαμόγελο οὐλὸν τὸ κόσμολ ἄμπο-τε νὰν τοῦ μοιάζ' ἐκ ἄλλη ὀπού. . . . μὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ ἠθικολογήσουμε γιὰ τὴν ὥρα. Ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ καλλιτέτρα γυναικα τοῦ κόσμου, καὶ ἄλλο ἐλάττωμα δὲν ἔχει παρὰ νὰ βεσέ-θη τὰ παιδιὰ της καὶ νὰ ἦναι ζουλαργιὰ στὸν ἄντρα τση, μὰ ἐπειδὴ ἔτοῦτα τὰ ἐλαττώματα προέρχουντε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ὀπού ἔχει γιὰ τὰ κουτρομπέλια τση καὶ ἀπὸ τὴ ἀγάπη ὀπού ἔχει γιὰ τὸ μπρέτση πρέπει νὰ τῶ τὰ συχαρέσουμε· εἶναι μία σαραν-ταργιὰ χρονῶνε χοντρή καὶ μπαστελάμενη σὰ μᾶνα δέκα παιδι-ῶνε, διότι μὲ οὐλή τὴ μανία του γιὰ τῶ γιορτᾶδες, ἔλαβε καιρὸ ἐκὶδὸ τὸ εὐτυχισμένο ἀντρώγενο νὰ γενήση δέκα παιδιὰ τρία σερ-νικὰ καὶ ἑπτὰ θηλικὰ, ἡ δυστυχία του ὅμως ἡ ἡ εὐτυχία του δὲν τ' ἄφησε ζωντανὰ παρὰ τρία, δύο θηλικὰ κ' ἓνα σερνικὸ.

Τὰ δύο θηλικὰ ἦταν ὡς δεκαπέντε καὶ δεκοχτῶ χρονῶνε καὶ τὸ σερνικὸ δέκα.

Φθίνουμε στοῦ σιδῆρ Μένεγου, καὶ σὰ φίλοι τοῦ σπῆτιοῦ μπέ-νουμε μὲ τὸ θῆρδος στοῦ καμαρὸ· τὸ καμαρὸ τοῦ σιδῆρ Μένεγου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα καμαρὰ τοῦ νὰ ἔχουμε, ἀξίζει λοιπὸν νὰ περιγραφῶ μὲ κομμάτι προσοχί: Ὅι τῶτοι τοῦ πρώτ' ἀπ' οὐλα εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ κουάδρα — ἔρω· βλέπεις τὸ Μπωναπᾶστε ὀπού ζεσταίνη τὰ χέρια του στὴ φωτιά τῶ Μόσχα;

— άπάνουθε τὸ χωρισμὸ τοῦ Ἐκτωρος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης —
καὶ άπουκάτουθε τὸ Ντὸν Κισιῶτ, ποῦ πέρνει τοῦ μίλου γιὰ
γίγαντας — Στὴ μέση, βλέπεις τὸν Ἀλέξανδρον τῆ Ῥουσίας
(ἐλπισμόνησα νὰ σὰς πῶ πῶς ὁ σιδρ Μένεγος βουσιάζει σὰν ὑπουρ-
γός), άπάνουθε τὸν Ἀλῆ Πασᾶ καὶ άπουκάτουθε τὸ φρεδερίκο τῆ
Προυσίας μὲ οὔλα του τὰ στιβάγια καὶ τὸ τρικαντό του καπέλο—
Στὴν ἄλλην μεριά εἶναι τὸ κουάδρο τοῦ σπιτονοικοκύρη, ὄντες
ἦτανε στὴν Ἰταλία, καὶ ἔχει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ μακαρίτη Νι-
κόλαο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ Μετερνίχο — Ἀπουκάτουθε βρίσκεται
ὁ ὄρκος τοῦ Παίρων—καὶ άπάνου άπάνου τὸ κουάδρο τῆ σπι-
τονοικοκυράς, ἀνάμεσα σὲ κείνο τῆ Βασίλισσας τῆ Ἀγγλίας καὶ
τῆ Βασίλισσας τῆ Ἑλλάδος. Τί καλὰ ποῦ ἤξερε νὰ στολιζῆ τὸ
σπῆτί του μὲ κουάδρα ὁ σιδρ Μένεγος!—δύο μεγάλοι καναπέδες,
ἀξιοσέβαστοι γιὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τοῦ, ἦτανε
ἑτοιμοὶ νὰ δέχωνται τοῦ φίλου τοῦ σπιτιοῦ, εἶχανε καὶ τὸ προ-
τέρημα νὰ κυνιῶνται ἐδόθενε κ' ἐκείθινε χωρὶς βόδες, ἀπὸ τὸ
πληθος τοῦν κορρέωνε εἰς τὸ ὁποῖο ἐδίνανε καταφύγιο.

Τὸ ὠραιότερον ὅμως καὶ περιεργότερον, ὁποῦ εὑρίσκε κανεὶς
μέσα σὲ κεί τὸ καμαρό, ἦτανε ἡ ῥοτόντα, ὅχι τόσο γιὰ τὸ μέγεθος,
γιὰ τὸ ξύλο τῆ ἢ γιὰ τὸ σχῆμα τῆ, παρά γιὰ κείνες τῆ
ὠραίες μπαγατελουδες ποῦ ἐβάσταε άπάνου τῆς, σοῦ ἐφαινότανε
καθαυτὸ πῶς δὲν ἐπερίμενε παρὰ κανένα ἄξιο μπουσουλотиέρη
γιὰ νὰ βάλῃ σὲ κύνησι ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνιδάκια! Ὅ,τι ἤθελε
λαλήση τοῦ πουλιοῦ ἢ γλωσσα τ' ὄρισκες άπάνου στὴ ῥοτόντα
τοῦ σιδρ Μένεγου, ἦτανε ἕνα μικρὸ Μουσεῖο, ἕνας μικρὸς κόσμος
μέσα στὸν κόσμο μας. . . . Προϊόντα τῆ φύσις καὶ στὴ τέχνης
ντόπια καὶ ξωτικὰ, ζῶα, φυτὰ καὶ μέταλα, νοδιταῖς καὶ ἀντικι-
ταῖς· ἐδῶ ἔβλεπες ἕναν ἀνθρωπάκι ποῦ σ' ὄδειχνε τὴ γλωσσα
του! σὰ γιὰ νὰ σὲ κογιονάρῃ καὶ ἔχυνε μιρουδιά! Ἐκεῖ καὶ μία κο-
πελοῦλα π' ὄλεγε πῶς κάνει πρὸς. . . . καὶ ἔχυνε κολόνια! —
ἐδῶ ἕνα τσουφλιο ἀπὸ σιρόδι, ὅπ' ἔλεγεν ὁ σιδρ Μένεγος πῶς
ἦτανε ἀπὸ κείνα ὁποῦ ὁ Ἀδάμ κί ἡ Εὐὰ ἐμεταχειριστικάνε στὸ
κολατσιότσους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ ὅμως ἀπαράλλακτο
σὰν ἐκεῖνα ὁποῦ βγαίνουνε στὸν πλατὺ γιαιλό καὶ στὸν κόκκινο
βρίχο—ἐκεῖ ἔβλεπες ἕνα δόντι ποῦ στὴν ἀογῆ τ' ὄπεριε, γιὰ δόν-
τι σκύλου κωνοῦ—μὰ ὁ σιδρ Μένεγος σ' ἔλεγε, εὐθὺς ἀπὸ τὴν
ἀπάτην καὶ τ' ὄλεγε πῶς ἦτανε τὸ δόντι τοῦ σκύλου τοῦ Γωβία—

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΥ

ἰδῶ ἔβλεπες παιγνιδάκια, λεμονάκια, συκαδάκια, κανένα βέν-
τουλο τσακισμένο, βουρτσούλες, μπιομπᾶ, τσιγαρούλες, βυζιά
τοῦ παναγίας, κέρατα περιέργα, καὶ ἂν ἤθελ' ἔχεις τὴν ὑπομο-
νὴ τοῦ Ἰωβ ἄκουε ἀπὸ τὸ σιδρ Μένεγο τὴν ἱστορίαν κάθε μιανοῦ
κατ' ἔκτασιν—Θυμῶμαι μίαν ἡμέραν ποῦ, βλέποντες ἕνα τσοῦφλιο
ἀπὸ κάστανον ἀπάνου στὴν βοτόντα του, ἠθέλησα νὰν τὸν ἐρω-
τήσω τί ἦτανε·—ὦ ν' ἄξερεις, μ' ἀποκρίθηκε, τί τσοῦφλιο εἶναι τοῦ-
το! εἶναι τίποτσι λιγώτερο παρὰ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τσοῦφλια ποῦ
εἰμείνανε τοῦ Μποναπάρτε ὄντας ἔφευγεν ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἔφευγε
βλέπεις τρώοντες, τὰ τσοῦφλια τοῦ ἐπέρτανε καὶ ἐτοῦτο ποῦ
βλέπεις ἰδῶ εὐρέθηκε ξεπαγιασμένο ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἕνα
χωριάτη Ρούσσο, ποῦ τὸ πούλησε μιανοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ἀξιω-
ματικὸς τὸ ἐχάρισε μιανοῦ πλούσιου πραγματευτῆ Ἀγγλοῦ ποῦ
ἐπαίθανε ἰδῶ, καὶ ὄντες ἐβάνανε εἰς τὸ ἱκάντο τῆ μομπιλιάς
του, ἔλαβα τὴν τύχην νὰ πιτύχω γιὰ δύο λίρες μιὰ ὠραία ταμ-
πακιεροῦλα καὶ μέσα σὲ κείνη τὴ ταμπακιεροῦλα εὗρικά τὸ τσοῦ-
φλιο μὲ τὴν ἱστορίαν του. (ἀκολουθεῖ.)

Ἀπάντησις εἰς Ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου κτλ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸς 7ος)

Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν καταξέσχισμένον καὶ λερομένον γερωτονό-
λι, ὁποῦ ἀμφίβολος, καὶ σκιασμένος σταματένει στὸ κατόφλι,
εἰς καφρνεῖου γιὰτὶ δὲν ἤξέρει ἂν ἔχη ἀπάνουτου ἔξη λεπτὰ
νὰ πάρη ὁ κακομοῖρης ἕναν κερρὲ; Ἐκεῖνος ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς
πλουσιότερους Ἄρχοντας τοῦ τόπου του, ἂν τώρα ἐκατάντησε νὰ
μὴν ποτάζη ἔξη λεπτὰ, ζέτασε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθης τὸ γιὰτὶ,
μὰ μὴν εἰπῆς πῶς τὸν ἐπῆρε ὁ διάολος.

Κύτταξε ἐκεῖνην τὴν κοπέλα πόσο ἀχαμνὴ ὁποῦ εἶναι ἡ μαῦρη,
πόσο ἀχνὴ ὁποῦ φαίνεται, κύτταξε τὰ μάτια της πῶς εἶναι μπα-
σμένα, πόσο ἐμάκρινε ἡ μύτη της!!!! πῶς ἐψύθηκε καὶ ἐμαρά-
θηκε τ' ἀχειλάκι της, ἐκατάντησε τὸ δύστυχο, μὲ πολὺ συγχώ-
ρηση σὰν σκιάκτρο, καὶ ὅμως ἰδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἦτανε παχειλῆ,
ροδοκόκκινη, εἶχε μάτια γερὰ καὶ ὠραία, μάτια ποῦ δὲν ἐχαμ-
πίλωνε κατὰ δύστυχίαν της, ἔτσι εὐκολὰ τὶ νὰ τὴν ἔσπρσε σὲ
τέτοια κατάστασι· ζέταξε καὶ μαθαίνοι, μὰ μὴν τὰς τὸ κακο-
ρίζικο, πῶς τὸ ἐπῆρε καὶ ὁ διάολος!— Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν νέον

ΕΚΔΟΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

καθισμένον ἀποκάτω εἰς ἓνα δένδρι, μὲ τὸ κεφάλι ξίσκαπε μὲ τὰ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα, μὲ τὰ μάτια ξεπεταχτά, καὶ ὁποῦ βαστάει μὲ τὰ δύο του χέρια τὴν καρδιά του, μὴν κάμνη φτερὰ καὶ τοῦ φύγη; θαυμάζει εἰς τὰ κάλλει τῆς φύσεως, συγκινηταί εἰς τὸ κελαϊδίμα τοῦ Σπουργίτου καὶ ἀνατραχιάζη ἡ πέτσα του μὲ εὐχαρίστησε εἰς τὴν συμφωνία τοῦ μποθρακλάδωνε! Ἐκεῖνος ἦτανε μία φορά ὁ πουλὸ εὐθυμος καὶ ὕλικός ἀνθρωπος, δὲν ἦτανε ζεύκη ποῦ νὰ μὴν τὸν εἶχε, δὲν ἦτανε πανηγύρι ποῦ νὰ νὰ μὴν ἀκλούθαι, οἱ φίλοι του τὸν ἐσέρνανε ἀπὸ τὴν μύτη καὶ οἱ φίλοι ἦτανε μία φορά γιὰ δαύτονε τὸ πᾶν, τί νὰν τὸν ἔκαμε τόσον μονότονον; τί νὰ τοῦ ἐμπνευσε αἰσθήματα τόσον ρομαντικά; ζέτασε καὶ μαθαίνης μὰ μὴν εἰπῆς; γιὰ τὸ Θεὸ, πῶς τὸν ἐπῆρε καὶ ὁ διάολος!..

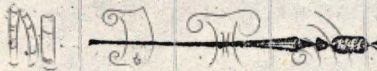
Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν γρηοῦλα ποῦ τὴν ἀκλουθᾶνε δύο τρία παιδάκια; Εἶνε μία Νόνα, στὰ νεράτατης ἔδωκεν ἀφορμῇ νὰ μιλῆσουνε πολλαῖς κακαῖς γλώσσαις, τώρα ὅμως εἰς τὰ γεράματατης ἐδόθηκε μὲ ὅλην της τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν ἀνατροφή τοῦν ἀγκωνίωνετης; ὁποῦ ἀπὸ μικρὰ πολεμάει νὰ βάλῃ στὸν ἴσι ο δρόμο, τὰ πάει εἰς τὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰν τὰ μαθαίνῃ νὰ προσεύχονται, καὶ ἐπειδὴ ἡ καυμένη ἐκάυκε καὶ ἐψίθηκε στὸν καιρότης ἀπὸ τὸν πειρασμὸ, τὰ κάνει καὶ ἐπαναλαμβάνουσε χιλιαῖς φοραῖς; τὸ «μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν!» Νὰ μίαν ἀληθεινήν μεταμόρφωσι, μία εἰλικρινῆς μολονότι ἀργεῖνῃ ἐπιστροφή στὴν ἀρετή. «Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἡ γρηοῦλα εἶτι ἴσια μὲ τὸ ὕστερο βέβαια δὲν ἔχει χρεια νὰν τῆνε πάρῃ ὁ Διάολος.

— Κύτταξε ἐκεῖνον τὸν πατέρα ὁποῦ διασχεδιάζει μὲ τὰ παιδάκια του, τὰ διαβαζῃ, τὰ βγάνει στὸν περίπατο, τὰ κουβεντιάζει καὶ τοὺς ἐξηγᾶει μὲ ὅλην τὴν ὑπομονὴ καὶ μὲ ὅλην τὴν πατρικὴν τρυφερότητα ὅ,τι κάνει ἐντύπωσι εἰς τὸ νοῦ τους τὸν παιδιαρίστικον, εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦν πατερηδῶνε, εἶναι ἀνθρωπος ποῦ ναντουμοιάζαν καὶ ἄλλοι. . . καὶ ὅμως γυρίζοντας ὀπίσω δύο ἢ τρία φύλλα τῆς ἱστορίας του, τότε βλέπουμε ὅπως διόλου διαφορετικόνε, ἀπὸ μιάλδ πάντα, γιὰτὶ ἡ καρδιά του ἐστάθηκε πάντα ἡ ἴδιαι. — Ὄντες εὐρισκότουμε εἰς τὴν ἱστορία, γιὰ νὰ γένῃ Δετόρος, εἶχε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ στασῶνῃ τὸν Κόσμο μὲ ἀνώθυμικαι καὶ ψευδῶθυμικαι γοαριάδαι; καὶ μὲ σιτυραῖς, φθάνει στὸν τόπον του καὶ ἀφρῷ μὲ τὴ σατυρικὴ του μάλιστα

δὲν ἄφησε τίποτες ἀγκιχτο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Θεὸ ποῦ τότε ἔπλασε καὶ τελειόνοντας εἰς τὴ Μάννα ποῦτον ἐγένησε, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν κακομοίρα τὴ Μοῦσα του νὰ μιλήσῃ χειρότερα ἀπὸ τὸν ἀναιδέστερη Κίρκη, τοῦρτε ἡ δύστυχη ιδέα νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη τῶν Σοῦε καὶ τῶν Φεβᾶλ καὶ νὰ συντάξῃ τὰ ἀπόκρυφα τοῦ τόπου του, ὁ καρπὸς ἦτανε καλὸς μὰ πάρα πολὺ ἄγουρος καὶ ξυνὸς γιὰ τὰ περισσότερα στομάγια, καὶ μάλιστα γιὰ κείνα τοῦν Παππάδωνε οἱ ὁποῖοι ἐσυναχθῆκανε εἰς ἑκτακτη σύνοδον γιὰ ν' ἀποφασίσουνε τί ἔπρεπε νὰ γένη ἓνας ἄνθρωπος ὅπου ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ τρυπώσῃ ἀκάλεστος εἰς τὰ ἄγια τῶν ἁγίων! . Ὁ ἓνας ἐπρότεινε νὰν τότε στείλουνε, δι' ἐξόδων τοῦ ἱεροκομείου, εἰς τὸ Φρονοκομείον τοῦ Σαν-Ρόκου— Ἄλλος ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ γένη μία γενικὴ προσευχὴ ἀπὸ τὸν Κλῆρο γιὰ νὰ πιτύχῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ματακᾶμῃ τὸ θαῦμα τοῦ Ἀρείου— Ἄλλος (καὶ ὀρθότητα) πῶς δὲν ἦτανε ἀξιοπρεπὲς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰν τοῦ δότῃ ἀπάντησι ἴσια ὅπου ἀσκηόναται ὁ πουλιὸ προσεστῶς καὶ νέος Τορκουεμάδας τῆς Συνόδου, καὶ λέει πῶς, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐμποροῦσανε νὰ κάψουνε τὸν συγγραφέα, ὅπου τοῦ ἔπρεπε νὰ καὶ ὀλοζόντανος ὡς ἀρτσιάρχης, ἀποφάσιζε νὰ ψηφισθῇ ἓνα *Au t o d e f ῆ* εἰς τὸ ὁποῖο νὰ κάψουνε τὸ σύγγραμμα καὶ νὰ ἀφορέσουνε τὸ συγγραφέα— Ὁ ἱερὸς σύλλογος ἐπαρεδόχθησε κατὰ πλείονοψηφίαν τὴ γνώμῃ τοῦ Τορκουεμάδα, ἔκαψε ὅσα ἀντίτυπα ἐμπόρεσε, ἀφῆρεσε τὸ σύγγραμμα καὶ τὸ συγγραφέα καὶ ὅσους ἤθελε τόχουνε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μπακαλίδες, ὁποῦχουναι τὸ προνόμιον νὰν τὸ μεταχειρίζονται εἰς κάθετους χρεῖα. Ὁ μαῦρος Συγγραφεὺς ἔχασε τὰ ἔξοδά του καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ σφάμιμα ἀπὸ τὸν τόπον του, κλαίοντας τοὺς συμπατριώτας του ποῦ δὲν ἦτονε ἄξιοι νὰν τὸν ἔχουνε μεταξύ τους, καὶ μουρμουρίζοντας το κα ν ε ἰ ς δ ῆ ν ε ἶνε προ φ ῆ τ η ς σ τ ὸ ν τ ὸ π ο ν τ ο υ, τ ὴ ρ α τ ὴ ν ε β λ ῆ π τ ε ς ε ὔ τ υ χ ῆ μ ῆ ς α σ τ ῆ φ α μ ε λ ῖ ᾱ τ ο ὁ π ο ῦ δι δ ᾶ σ κ ε ἰ μ ῆ τ ῆ ν π ο υ λ ῖ δ α ὐ σ τ ῆ ρ ᾱ ἠ θ ῖ κ ῆ, σ υ σ χ ε τ ῖ σ μ ῆ ν ο ν ε μ ῆ τ ᾶ π ρ ῶ τ α καὶ μ ῆ τ ᾶ ὕ σ τ ε ρ α ὑ π ο κ ε ἰ μ ῆ ν α τ ο ῦ Κ λ ῆ ρ ο υ, Ἐ γ δ ὴ τ ῃ μ ῖ ᾱ; ἔ φ η μ ε ρ ῖ δ ο ς Ο ἰ κ ο γ ε ν ε ἰ α κ ῆ ς, ὁ π ὄ χ ε ἰ σ κ ο π ὸ ν ᾶ μ ο ρ φ ὴ ν ῃ τ ᾶ ν ῆ π ῖ α, ὦ τ ῖ ε ὔ τ υ χ ῖ σ μ ῆ ν ῃ μ ε τ α μ ὀ ρ ρ ὴ σ ῖ! Ο q u a n t u m m u t a t u s a b i l l o ! μ ῆ μ ῖ α τ ῆ τ ὴ ο ἰ α δι α γ ω γ ῆ μ π ο ρ ε ἰ π ο τ ῆ ν ᾶ ν τ ὴ ν ε π ᾶ ρ ῃ ὁ Δ ῖ ᾱ λ ο λ ο ς;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Αγκαλιὰ καὶ ἐπέρασεν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου ἐλπίζομεν ὅτι
ἡ εὐχὴ μας δὲν θέλει δυσαρεστήσουν τὸ κοινόν. Ἡ
εὐχὴ ποτὲ δὲν εἶναι κακὴς καὶ πάντα ἔχουσε τὸν τόπο τους.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ Ἡ Αἱ ΕΥΧΑΙ ΜΑΣ.

Κατὰ τὴν 1,ην Ἰανουαρίου 1 8 6 0.

Ἦρτανε καὶ τὰ ἐξήντα ! καὶ μὲ γέλια καὶ παιγνίδι
ἀδελφοί ἄς τὰ δεχθοῦμε.

Κι' ἐπειδὴ ὅλοι εὐκλιόνται, γιὰ νὰ κάμουμε τὰ ἴδια,
καὶ ἔμεις ἄς εὐκηθοῦμε

Καὶ ἄς ψάλλουμε ἀπόνα, καθενός, καλὸ τροπάρι,
σὰν ὁ τόπος μας τὸ ζάρεϊ.

Καὶ λοιπόν· στὸν Ἄρμωστή μας εὐχομάστε νὰν καλὰ,
κι' ὅσους εἰσὶν ἀνοήτους, σὰν μπορεῖ, νὰ τοὺς γελᾷ,
Στὴν Κυράτσα Γερουσία ἐλαφρότερα νὰ βήχη
καὶ τοῦ παλατιοῦ τὰ πιάτα ὀλιγώτερο νὰ λείχη.

Εὐχομάστε στὴ Βουλὴ μας νὰ χωνέψῃ τὸ φαίτη,
κι' ἀκριβώτερα τοῦ χρόνου νὰ πουλήσῃ τὴν τιμὴ της.

Εὐχομάστε στὸν Πρωτέα Παδοβᾶν μας νὰ μᾶς ζήσει
καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς στείλῃ τὴ μου τοῦ να ποῦ θὰ φήσῃ

Εἰς τὸ φίλο του Λομβάρδο νὰ μᾶς λέγῃ χίλια δύο
καὶ νὰ τρέχῃ κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς εἰς τὸ ταμεῖο.

Εἰς τὴν «Νέαν Ἐποχὴν μας» εὐχομάστε καὶ ἔς ἐκείνη
νὰ μὴ δῆ ποτὲ κακὸ,

Καὶ τῶν ἱατρῶν τὸ σμῆνος στοὺς ἀρρώστους νὰ τὴν δίνῃ
σὰν καλὸ ξερατικό.

Εἰς τοὺς μεταρρυθμιστάς μας, σὰν πολιτικούς μεγάλους,
εὐχομάστε, γιὰ καλὸ τους, νὰ χωνέψουνε τοὺς γάλλους

Καὶ νὰ μείνουνε γιὰ πάντα εἰς τοῦ Γλάδστονα τὴ μνήμη,
ἢ εὐρίσκεται στὴν πλώρη, ἢ εὐρίσκεται σὴν πρύμνῃ.

Εἰς ἐκείνους π' ἀναιθαίνου—καταθαίνου γιὰ μιὰ θέσι
στοῦ μεγάλωνε τὸς σκάλες.

Εὐχομάστε, πῶς κανένας ἀποδαύτους νὰ μὴν πῆσῃ
καὶ νὰ γλύψουνε κουκάλες.

Καὶ εἰς ὅσους προσωπίδα ἐθνισμοῦ: φιλοπατρίας
φέρουν τώρα εὐχομάστε πιτυχία τῆς ἀγυατίας (α)
Στὴν Προσκρούστην ἀστυνόμῳ, Εἰσιό Ληθοῦριου

(α) Ἐννοοῦμεν ἐκείνους ὅπου βασταίνουε τὴ σημαία τοῦ ῥιζοσπά-

Ἡ βουλή μας νὰ ξεντώσῃ τὸν περὶ προστίμων νόμον.

Καὶ εἰς ἓνα Ἐπαρχεῖον,

λῆστευσειν μοναστηρίων.

Στὸ λαὸν μας εὐχομάσθε ὀλιγώτατον φαί

καὶ καβάλλα τοὺς ἀγύρτας, εἰς τὴν ῥάχην του, νὰ φέρῃ,

Καὶ εἰς ὅλην του—γὰ τὸ ἄλλους—νὰ δουλεύῃ τὴ ζωὴ
κίβσο γὰ τὴν πληρωμὴν του—ἀν τοῦ δίνουε—νὰ πέρῃ.

Στὸ Δεσπότη: στοὺς παπαδες

θάνατο καὶ μποναμάδες.

Στοὺς ἐμπόρους σκάρσα μέτρα·

στοὺς δασκάλους μαθητάδες καμωμένους ἀπὸ πέτρα.

Στοὺς συζύγους (τοὺς καϊμένους !!!) θάλασσαν ὑπομονῆς·
στάς συζύγους ὅσο θέλουν, —μ' ὅποιοι θέλουν, —νὰ γελοῦνε.

Εἰς τοὺς ἰατροὺς, νὰ ἔχουν πάντα πλούσιους ἀσθενεῖς
καὶ εἰς τοὺς φαρμακοπῶλας, νὰ μὴ φθάνουν νὰ πουλοῦνε.

Στοὺς καλοὺς μας δικηγόρους,

ὡς πελάτας φιλοδίκους νὰ πιτύχουε ἐμπόρους.

Εἰς τοὺς νέους, πῶλη μέρα περιτρέχουν στὰ καντοῦνια,
ἔρωτες μὲ τὰ κουδούνια.

Εἰς τὲς νέες, ἓνα θαῦμα! τῆς πατρίδος μας τὰμπέλια,
νὰ ξημερωθοῦν ἐξαίφνης, τοῦ μαλακοφῶνε τέλια·

Καὶ τοῦ Αἴνου μας τὸ χιόνι,

νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄσπρο καθαρὸ σὲ μὴ ματιά.

Τῶν δὲ δρόμων μας ἡ σκόνη,

νὰ γενῇ, ὡς ἐκ μαγείας, ποῦδρα σὲ χρυσὰ κουτιά.

Κι ἐπὶ τέλους τὰ σοκόλα νὰ γενοῦνε μαρουτσέλα, (6)

νὰ τὰ βάνουν στὰ τσουρούφλια, ὅπου νᾶναι μία τρέλλα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

στισμοῦ θηλυκωμένη. Καὶ τοῦτο γὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅπως ἐσθύσανε ἀπο-
δαύτηνε τὴν λέξιν ΚΑΘΙΚΟΝ καὶ ἀντικαταστήσανε τὴν λέξιν ΣΥΜ-
ΦΕΡΟΝ.

(6) Μαρουτσέλλα ἢ τὰ ἄλλως λεγόμενα μ πρόμπολα,
εἶναι κατὶ παλὰ παραγιομισμένα σὰν λουκάνικα, ὅπου τῶρα λίγον καιρὸ
ἀρχινήσανε, ἢ Κυρίες μας καὶ θηλυκῶνουε μέσα στὰ μαλλιά τους, γὰ
νὰ στεκοῦνε φωντωμένα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΓΙΟΥΣ ΚΕΝΤΕΡΗΝ ΠΑΡΟΗΚΗ

Θ Ἐπιθύουνο: ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ!

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ α Η ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ. »